

τῶν ἤθελον προέλθει περισσότερα κακὰ ἢ καλὰ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὅποιον μοι ζητεῖς εἶναι ἀδύνατον.

— Ὡς τοῖς ἐπρατίεας, κύριέ μου, ἐὰν ἤθελες. Ἀγνοῶ αἱ αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἰδέαν περὶ τοῦ ὄντος, τὸ ὅποιον ἀγαπῶσιν, ἀλλ' ἐγὼ συνήθισα νὰ σὲ θεωρῶ τόνον ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ θέσω ἕρια εἰς τὴν δυνάμιν σου. Γινώσκω οὖν τὰ πάντα οἶδας, καὶ τὰ πάντα δύνασαι. Χωρηγῆτέ μοι τοῦλαχιστον τὴν ἐπιστήμην, ἥτις ἀναζωογονεῖ τὸ παρελθόν καὶ ἀναγινώσκει εἰς τὸ μέλλον, ἵνα μάθω ἐὰν θὰ με ἀγαπᾷ πάντοτε, ἢ ἂν πρέπη νὰ φοβοῦμαι ἀναμνήσεως τινός, αἵτινες κατέχουσιν εἰς τὴν καρδίαν σου.

— Ἡσύχασε, Χριστίνα· μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν σὲ εἶδον δὲν ἔσχον ἄλλον ἢ τὸν τῆς ἐπιστήμης ἔρωτα. Πολλὰι γυναῖκες ἐπροσπαθήσαν νὰ καταστῶσιν ἐρασταὶ εἰς ἐμέ, ἀλλ' ὁ καιρὸς καὶ ἡ θέλησις διὰ νὰ τὰς ἀγαπήσω μοὶ ἔλλειπον· ἄλλαι μὲ καταφρόνησαν, θεωροῦσά με ὡς παρσφρανα. Ἐβόησα μὲ βῆμα σταθερὸν τὴν ὁδὸν μου μεταξὺ τῶν ὕδρων, τῶν διωγμῶν καὶ τῶν φωιαστικῶν τῶν εὐγενῶν, ἀγανακτούντων ὅτι ἔδλεπον· εἰ τῶν μελῶν των ἐγκαταλιμπάνον τὴν κληρονομικὴν ἀμαθειάν των, παραιτοῦν τὸ ξέρος (1) διὰ τὰ διανοητικὰ ἔργα. Τέλος εὗρον ἐνταῦθα λιμένα, εἰς ὃ θέλω διαῖεσι τὸν βόν μου ἡσύχως καὶ φιλοπόπως ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλικοῦ εὐεργέτου μου (2). Αὐρίον, Χριστίνα, θέλεις ἀναχωρήσει διὰ τὴν Κοπεγχάγην, θὰ σοὶ δώσω ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα Φριδερίκον, θὰ τῷ γράψω ὅτι θέλω νὰ σὲ συζευχθῶ, καὶ ἐπειδὴ πᾶς εὐγενὴς Δανὸς δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ κατωτέρας τάξεως γυναῖκα χωρὶς συγκαταθέσεως Αὐτοῦ, θέλω τῷ ζητήσαι τὴν ἰδίαν τὴν σου διὰ τὸν γάμον μας.

Τῆς ὑποσχέσεως ταύτης μόλις ἐκφωνήσῃς, αἱ παραιαὶ τῆς νεανίδος περιεχυθῶσιν ἀπὸ αἰφνιδίου ἐρῶντος.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε· ὅ,τι θέλετε νὰ πράξητε δὲν ἤθελόν ποτε τολμήσει νὰ σὰς ζητήσω, ἂν καὶ ὑπέφερε μὲχρι τοῦδε πολλά. Ἐγκαταλειμμένη παρ' ὑμῶν, ἤθελον καταφρονεῖσθαι παρὰ πάντων. Ὁ πατήρ μου εἶναι τεθλιμμένος, καὶ αἱ νεανίδες τῆς νήσου, αἵτινες κρυφίως θὰ φθονῶσιν ἕως τὴν τύχην μου, ἀποστρέφουσι τὰ βλέμματά των, ὅταν διαβάνω πλησίον των· διότι θὰ ὑποπτεύουσιν ὅτι ὁ ἔρως μας δὲ εἶναι καθαρὸς καὶ ἀμόλυντος.

— Θὰ ἀνταμείψω τὴν τοιαύτην ἀφρόωσιν, Χριστίνα, παρηγόρησον τὸν γηραιὸν πατέρα σου, καὶ ἀπετοῦδε διαβαίνει μεταξὺ τῶν φίλων σου ἀνορθωμένη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ χωρὶς νὰ ἐρυθρᾷ· ἡ ἐπονεῖται τοῦ ὑπὸντος δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ σὲ προσβῇ

λη πλέον. Ἡ νῦν ἐπῆλθε καὶ ὁ ἄρς εἶναι ψυχρὸς. Ὑγίαινε. Αὐρίον τὸ πρῶτ' ἔτω εἰοισμὴ ν' ἀναχωρήσης.

— ὦ! δὲν θέλω τὸ λησμονῆσαι ἀπεκρῆθ' ὕγαινε, Κυριέ μου. Εἴθε ἡ ἐνθύμησις μου νὰ ἐπαττολῇ τὸν νοῦν σου γρηγοροῦντα ὡς ἡ εἰκὼν σου θὰ καλλοπίζῃ τὰ ἐνύπνια μου.

Ἀπεχωρήσθησαν, καὶ ἐκείνη μὲν ἐξῆλθε τοῦ κήπου μὲ βῆμα ἐλαφρὸν καὶ ἔγεινεν ὄφαντος εἰς τὴν σκίαν. Ὁ δὲ Τυχὼ - Βράχης ἐπορεύθη πρὸς τὸ ἀστεροσκοπεῖον.

— Δυστυχὲς παιδίον, εἶλεγε, μικρὸν πρᾶγμα ἀρκεῖ νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐτυχίαν. Ἀγνοεῖς τὰς ἀπείρους ἐκείνας, καὶ ἀκορίστους ἐπιθυμίας, τὴν κακὴν ἐκείνην τῆς γνώσεως ἀνάγκην, ἥτις αὐξίνει ἀκαταπαύστως τὰς πρὸς τὸ ἀπείρον ὁρμὰς τῆς ψυχῆς. Ἀνατίεας δὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν αἴθριον καὶ ἀστερόεντα οὐρανὸν, ἀνεκράζει.

— Μήπως εἶναι ἀπατη; Ἐμμεῖς δὲ ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον πρὸς τινὰ ἀστερά, λάμπουσα πλησίον τοῦ ἀστερισμοῦ Κατσιοπίας καὶ ἀγνωστον εἰς αὐτόν. Ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρέτας του.

— Εἰπέτε μοι ἐὰν ὀνειρεύομαι βλέπετε, ὡς ἐγὼ, πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ὑπεράνω τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου ἐν σῶμα λαμπρὸν;

— Μαλίστα, κύριε, ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, καὶ ἡ λάμψις τοῦ ἐξαλείφει τὴν τῶν ἄλλων ἀστέρων.

— Ποῦτος εἶσαι λοιπόν, καὶ πόθεν ἔρχεσαι κόσμινε καὶ μέχρι σήμερον ἀγνοῦτε; Τὸ φῶς σου πρῶτον ἤδη προσβάλλει τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἀλλ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἄλλοτε μέρος τῶν οὐρανῶν καὶ αἱ ἐρχεσαι, θέλω σὲ υποτάξαι εἰς τοὺς νόμους μου, ὡς τοὺς ἀδελφούς σου ἀστέρας. ὦ ἐπιστήμη! πηγὴ ἀνεξάντητος, ἐνθα μέλλω νὰ ποτισθῶ ἀκόμῃ, ὕψηλὴ ἐπιστήμη, οὐ εἶσαι ὁ μόνος ἔρως μου!

Καὶ εἰσελθὼν ἐσπυσμένως, ἐκλείσθη εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Οὐρανοφρουρίου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΙΘΡΑΣ.

Ὁ θεὸς Μίθρας ἦτον εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχαίων Περσῶν τὸ σύμβολον τοῦ Ἡλίου, τοῦ Πυρός καὶ τοῦ Ἑρωτος. Ὁ μῦθος τὸν πλατταί γεννηθέντα ἐκ τινος πέτρας, ὡς ὁ σπινθήρ ἐξέρχεται ἐκ χάλυβος, τὸν ὅποιον πληττομένον τὸν συγγέρον ἐνίοτε μὲ τὸν Ὀσirin φαίνεται ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Μίθρα μετέβη ἐκ τῆς Περσίας εἰς τὴν Καπαδοκίαν, ὅπου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σιράδωνος, εἶχε εὖρει πολλοὺς παραδεχομένους τὴν γνώμην ταύτην. Εἰσῆλθεν ἀκολούθως εἰς τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν, καὶ τέλος εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων, αἵτινες παραδεχονται, ὡς γνωστὸν, τὰς θεότητες τοῦ ὄχλου ὑποκειμένας εἰς τὴν κυριότητά των. Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ πειρατικοῦ πολέμου, ἥτις ἀπὸ κτήσεως Ῥώμης 687 ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ φθί-

(1) Ἀπὸ τοὺς ἱππότεας τοῦ Μεσσαϊῶνος εἶχε διατηρηθῇ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ φέρῃ πᾶς εὐγενὴς ἕφιρος. Μ.

(2) Φριδερίκος ὁ βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας ἐκνήρυχθ' ἐπὶ προσταγῆς τοῦ Τυχὼ Βράχης, τῷ παρεχώρησε τὴν νήσον Χουέννην, ἐν ἣ ἐκτίσθη τὸ Οὐρανοφρούριον. Πρὸς ἀνέγερσιν δὲ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου αὐτοῦ ἐδαπανήθησαν ἑκατὸν χιλιάδες δίστηλα Δανικά.

μην εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τὰ ἀγάλματα τοῦ Μιθρά, ὅσα εἶναι γνωστὰ ἐξεργάσθησαν ὑπὸ ῥωμαίων καλλιτεχνῶν. Συνήθως τὸν περιστοῦν νεανίαν, μὲ ὥρατον πρόσωπον, φέροντα δὲ φρυγικὸν καίωμα καὶ στηρίζοντα γόνυ ἐπὶ ταύρου ἀνεστραμμένου, εἰς ὃν βυθίζει ξίφος εἰς τὸν λαιμὸν. Τοῦτο, λέγουσιν δι' εἶναι σύμβολον τῆς ἰσχύος τοῦ ἡλίου εἰσέρχοντος εἰς τὸ ζώδιον τοῦ Ταύρου. Τὰ εἰδῶλα ὅμοια μὲ τὸ αὐτόθι: δημοσιευόμενον εἰς σπανιώτερα. Ἰσοῦ δὲ πῶς ἐξηγοῦνται αἱ διαφοραὶ ἰδιότητες, αἵτινες τὸν συνιστοῦν: ἡ κέφαλή, ἣν εἶς τοῦς χαρακτηρὰς τοῦ λέοντος ἀλληγορεῖται: ὡς δύναιτο, ἢ ὁ ἥλιος ἔχει πρὸ πάντων ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦτο, τὰ πτερὰ δεικνύουσι τὴν αἰώνιον καὶ ταχέως κίνησιν τοῦ ἀστέρους τούτου ὁ κεραυνὸς γεγλυμμένος ἐπὶ τοῦ στήθους δηλεῖ τὸ πῦρ αἱ κλεῖς τῶν δύο εἰδῶν, τὰς ὁποίας φέρει εἶσιν αἱ μέλ-

λουςαι νὰ χρησιμεύωσι κατὰ τὴν δοξάν τῶν Περσῶν, εἰς τὸ ἀνοίγματος τῶν ἐπτά θυρῶν, δια τῶν ὁποίων διέρχονται αἱ ψυχαὶ τῶν θνητῶν. Ὁ ὅρις δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν καὶ εἰς τὰς ἄλλας θρησκείας: ὁ γρύψ καὶ τὸ κηρύκειον φαίνονται προσθήκαι τῶν Ῥωμαίων, ἐνίοτε βλέπομεν παριστώμενα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Μιθρά ὁλοὺς τοὺς ἀστερισμοὺς τοῦ ζωδιακοῦ. Προσφέρουσι δὲ εἰς τὸν θεὸν τοῦτον τὰς ἀπαρχὰς τῶν ὀπωρῶν: εἶχε δὲ μεχοὶ τοῦδε καὶ λάτρως, ὡς καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

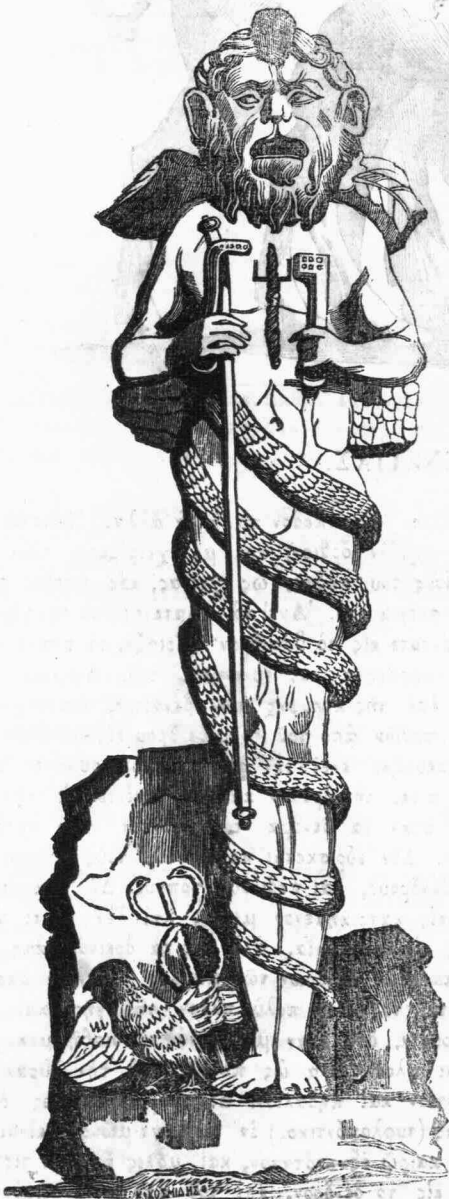
Μετοξὺ τῶν ἔργων τῆς καλλιτεχνίας, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀνησυχῇ ἀρχαίτης οὐδενὸς ἡ ὑπαρξίς ἦν ἀκροσφαλετέρα καὶ ἐπικινδυνώδεστερα, ὅσον ἡ τῶν περιφημῶν ὀριχαλκίων ἵππων, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱππων τῆς Βενετίας.

Ὅταν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βενετοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1204 εὗρον ἐκεῖ τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ καλλιτεχνικοῦ πλοῦτου τῆς Ἰταλίας καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα εἶχον φεισθῇ εἴτε αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Βυζαντινῶν, εἴτε αἱ συνεχεῖς καὶ τότε πικραταὶ. Ἀλλ' οἱ Λατῖνοι, ἐπίσης ἀμαθεῖς ὅσον καὶ πλεονέκται, ἐτμημάτησαν καὶ ἐπώλησαν τὰ χάλκινα ἀγάλματα.

Οἱ τέσσαρες ἵπποι, περὶ ὧν πρόκειται, εἶχον προφύλαξθαι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς, ὡς ἐκ τῆς θεισεώς των ἀνωθεν τῶν βελόδων ἢ carcerees τῶν ἵπποδρομίων.

Κατὰ τὴν μετακόμωσιν ὁ ὀπισθοὸς ποὺς ἐνὸς ἐξ αὐτῶν συνετρίβη καὶ ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς κνήμης ὁ Δομίνικος Μοροζ νῆς, διοικητῆς τῆς γαλέρας ἐφ' ἣς τοὺς ἐπιβόασαν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε αὐτόν, ὁ ποὺς οὗτος κατ' ἀρχὰς τιθεῖς ἐπὶ τινος στηλοδάτου εἰς τιναὶ διατιέραν οἰκίαν, ἐξετέθει: ἀκολούθως εἰς γωνίαν τινα τῆς ἐδοῦ.

Μετακομισθέντες ἅπαξ καὶ κλεισθέντες εἰς τὸν ναύσταθμον, οἱ ἵπποι ἔμειναν ἐκεῖ πολὺν χρόνον ἀγνωστοὶ καὶ παρημελημένοι, μέχρις οὗ πρέσβεις τῆς Φλωρεντίας τοῦς, ἔδωσαν νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀξίαν των, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς σηκώσωσιν ἀπὸ μέρος τι, ἔνθα εὐρίσκοντο οὐχὶ εἰς πικρὴν ἀσφάλειαν, τοὺς ἔθεσαν δὲ τότε ἀνωθεν τῆς μεγάλης θυρας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μιχαῆλ, ἀπὸ ἀντεκατέστησαν τὸν πόδα ὅστις ἔλλειπε δια τινος ἄλλου ἀξίας πολὺ κατωτέρας. Ἀγνοεῖται δὲ ἡ ἐποχὴ τῆς διαταξείας ταύτης, διότι περὶ τὰ τέλη μόνον τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος κατὰ πρῶτον ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν συγγραφέων καὶ τῶν χρονογράφων τῆς Βενετίας. Ὁ Πιτράρχης εἶναι ὁ πρῶτος Ἰταλὸς συγγραφεὺς ὁ ὁμιλῶν περὶ αὐτῶν. Τὸ 1798 οἱ Γάλλοι τοὺς ἐσήκωσαν ἐκ Βενετίας καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς Παρίσιον, ὅπου ἐτέθησαν κατὰ πρῶτον ἑλαστος χωριστὰ ἐπὶ μεμνημένων στηλοδατῶν, καὶ ἀκλούθως ἐξεύχθησαν εἰς ἄλλαν ὀριχαλκίην ἐπὶ τῆς ἀψείδος τοῦ Κιουρτέλ. Κατὰ τὰ συμβάντα τοῦ

Ο ΜΙΘΡΑΣ.